

YANLIŞ ADAM

roman

Her Şey Nisan'da Oldu

UMUT ÇALIŞAN

28 Nisan 1979 Havsa, Edirne doğumlu. İlkokul yıllarında evlerinin karşısındaki kütüphane sayesinde okumayı sevdi. İlk ve ortaokulu Havsa'da tamamladıktan sonra Edirne Teknik Lisesi Elektrik Bölümünden mezun oldu. Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi'ne askerden sonra başlayıp, yüksek lisansını evlendikten sonra bitirdi. Blogunda yaptığı kitap eleştirileri sayesinde tanıştığı Mehmet Mollaosmanoğlu'nun teşvikiyle yazarlığa adım attı. Hayatında bulabileceği en güzel Sevgi'liye, Ilgın ve Aral adında dünyalar güzeli iki çocuğa sahip.

www.umutcalisan.com

YANLIŞ ADAM

roman

Her Şey Nisan'da Oldu

UMUT ÇALIŞAN

KENT KİTAP - 107

YANLIŞ ADAM

UMUT ÇALIŞAN

ISBN 978-605-2307-07-6

Yayıncı Sertifika No: 47474

© Umut Çalışan, 2018

© Lotus Yayıncılık Limited Şirketi, 2018-2022

Bu kitabın tüm hakları Lotus Yayıncılık Limited Şirketine aittir.

İzinsiz kopyalanması hukuki açıdan sorumluluk doğurur.

Baskı Notları

Birinci Baskı, Ocak 2018

İkinci Baskı, Kasım 2022

Editör: Polat Onat

Kapak Çizimi: Pixabay

Baskı: *Bizim Buro Basım Evi Yayın ve Dağıtım Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.*

Zübeyde Hanım Mahallesi Sedef Caddesi No: 6/A

Altındağ/Ankara

Tel: (312) 229 99 28-229 99 29

Matbaa Sertifika Numarası: 42488

KENT KİTAP *

LOTUS YAYIN GRUBU

Gelemiş Mh. Tömler Sk. No 27

Patara-Kaş-Antalya

www.kentkitap.com

* **KENT KİTAP**, LOTUS Yayıncılık Limited Şirketi markasıdır.

Oğlum ve Kızıma

"Yanlıştılar, yanlış bir adama rastladılar; konu bu. Yazar iki yanlıştan bir doğru çıkarmayı başarmış; bu da sonuç. Geri-lim-kurgu türünde yeni bir soluk, Umut alışan..."

Mehmet Mollaosmanoğlu, Yazar

"Bugüne kadar acımasız bir kitap eleştirmeni olarak tanıdığımız Umut alışan ilk kitabı Yanlış Adam ile aynı zamanda gayet başarılı bir kalem olduğunu da ispatlıyor. Yanlış Adam tek solukta okunacak heyecan dolu bir polisiye macera romanı. İyi ki okumuşum diyeceksiniz!"

şebnem Pişkin, Yazar

"Kitap eleştirilerini yıllardır ilgiyle takip ettiğim Umut alışan'ın, karanlık bir atmosferin hakkını verdiği ilk romanı 'Yanlış Adam' bize büyük bir doğruyu fısıldıyor: Umut alışan iyi bir eleştirmen olduğu kadar, iyi bir yazar..."

Alper Kaya, Yazar

Bir kitap yazmaya başlamadan önce bu kadar çok kişiye teşekkür etmem gerekeceğini asla tahmin etmezdim. Ne kadar çabalasam da korkarım eksiksiz bir liste yapmam mümkün değil. Bu yüzden buraya sadece en çok zahmet verdiklerimin isimlerini yazacağım. Umarım kimse darılmaz.

İlk önce elbette, kitap yazacağım diye iki çocukla bir başına bıraktığım eşim Sevgi'ye, neredeyse her cümleden sonra "Sence nasıl olmuş?" diye sorduğum Alper ve Şebnem'e,

Başta Nebahat ve Fatih olmak üzere ilk baskı çıktığı andan itibaren canla başla yanımda olan tüm Edirne Kitap Okur Grubuna ve arka kapak fotoğrafını çeken Gökçe'ye,

Kitaplığımdaki tüm kitapların yazarlarına ve hayatım boyu biriktirdiğim tüm güzel arkadaşlarıma,

Tüm paramı bugünkü hayal gücümün temelini oluşturan çizgi romanlara yatırmama ses çıkarmayan babama ve onlara en az benim kadar sahip çıkan anneme,

Ve tabii ki bana benden çok güvenen, inanan, baştan sona bu kitabın her satırında bana destek olan Mehmet Molla-osmanoğlu'na...

Teşekkürler...

30 Nisan 2013 / Saat: 05.00

PASLI menteşeler güçlükle yerinden kıpırdadı. Ağır demir kapı, ağlamayı andıran bir gıcirtı ile yavaşça aralandı. Soluk soluğa kalmış olan Tufan, kapının aralığından içeri süzülen mavimsi karanlıkla beraber içeri girdi. Olabildiğince sessiz olmaya çalışarak kapıyı kapadı. İçerisine şöyle bir göz attıktan sonra birbirine dolaşan ayaklarına aldırmadan, yuvarlanırcasına, alt kata inen merdivenlere yöneldi. Daha bir-iki basamak inmemiştiki, takılıp düştü. Ayağa kalkmak isterken, farkında olmadan, yerinden sökülmüş merdiven korkuluğunun, dışarıda kalmış vida uçlarını avuçladı. Bu geceki şansına, bahtına, bağıra çağıra küfretmek istedi ama yapamadı. Çığlıktan ziyade, tıslamayı andıran bir fısıltıyla "Ah!" diye inleyebildi sadece. Tişörtünü çıkarıp eline sardıktan sonra göğsüne bastırıp acısının geçmesini bekledi.

Ufak bir tıkırtı duyunca can havliyle kapıya baktı. Kapının hâlen kapalı olduğunu görünce derin bir oh çekti. En son ne zaman bu kadar korktuğunu hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Sabıka kaydı iki sayfaya ya-

kın biri olarak ilk kez kaçmıyor, ilk kez saklanmıyordu ama bu gece bir terslik vardı. Peşinden gelen her kimse, ne polise, ne kızgın bir ev sahibine ne de kendisi gibi serseri takımından birine benziyordu. Korkuyordu; çünkü bu gece ölüme hiç olmadığı kadar yakındı.

Ferdi ile birlikte girdikleri son evden çıkmışlar, hem yürüyorlar hem de kaldırdıkları hasılatı paylaşıyorlardı. Keyifleri yerindeydi. Büyük ihtimalle bir apartmanın önündeki ya da başka bir yerdeki güvenlik kamerasına yakalanmışlardı. Görüntüler net olmasa bile artık onları ezberleyen polisler tarafından tanınacaklar, en fazla birkaç gün içinde bu geceki hırsızlıkları yüzünden tutuklanacaklardı ama ne gam. Bu gecelik her şey yolundaydı. Ferdi cebinden çıkardığı iki fişek bonzaiyi sallayarak sırttı.

"Şaraplar senden."

Manyas Karakolunun önünde nöbet tutan polisi huylandırmamak için seslerini azaltıp, iki sokak aşağıya, oradan da pazaryerine doğru yöneldiler. O saatte hâlâ açık olan büfeye tam yaklaşmışlardı ki birinin onları takip ettiğini fark ettiler.

Dertleri yakalanmak, gözüaltına alınmak ya da tutuklanmak değildi. Aynı sahneyi sayısız kere yaşamışlardı. Karakolda geçen gecelerinin bir eksik ya da bir fazla olmasının onlar için herhangi bir anlamı yoktu. Tek korkuları, ceplerindeki parayı harcayamadan yakalanmaktı. Bu nedenle bir alt sokağa girip sağa döndüler; olmadı. Meçhul gölgenin ayak sesleri peşlerinden gelmeye devam etti. Kaleiçi'nin dama tahtasını andıran

sokaklarında, tekrar tekrar adamı atlatmayı denediler ama beceremediler. Hangi köşeyi dönerlerse dönsünler, hangi sokağa saparlarsa sapsınlar, daha soluklanmaya fırsat bulamadan açığa çıkıyorlardı.

Artık buna bir son vermenin zamanı geldiğinin ikisi de farkındaydı. En son dönemeçten sonra kaçmayıp, bir duvarın köşesine, karanlığın içine saklandılar. Daha iki saniye geçmeden ayak sesleri duyulmaya başlayınca Ferdi, gölgenin sahibinin kim olduğuna bile bakmadan "Yeter ulan!" diyerek yola atladı. Öteki hiç ürkmüş görünmese de durdu; kapkara derisi ve sararmış dişlerinin aksine, elinde çeliği pırıl pırıl, kocaman bir bıçak tutan hırsıza küçümser gibi baktı ama tek kelime etmedi. Hırsız da konuşmadı. Elindeki bıçağı, hayalini kurduğu şarap sofrası ile arasındaki engeli kaldırmak için ardına saplamaya başladı. Birkaç adım geride bekleyen Tufan, delinen etin, yırtılan kumaşın sesini rahatlıkla duyacak kadar yakındaydı ama suç ortağına ne yardım etmek geçiyordu içinden ne de engel olmak. Başkasının kanını dondurabilecek bu manzara, onda, akşam yemeğinde soğan doğrayan bir kadını seyretmekten daha fazla bir etki uyandırmıyordu. Öylesine bir andı işte. Bir gören olmasın, yakalanmasınlar diye ilerideki karanlıkta etrafı gözetlemekle yetindi.

Fakat sayısız bıçak darbesi ile dolu bir dakikanın ardından Ferdi, elindeki ağzı yamulmuş bıçağı hayretle bakıyorken, şimşek gibi hızlı, kerpeten gibi güçlü bir pençe boğazına yapıştırmıştı. Roller ansızın değişmiş ve saldırı sırası, kim olduklarını bilmedikleri bu meçhul takipçiye geçmişti. Feryatlarına aldırmadan, tek eli ile

gırtlğından yakaladığı rakibini havaya kaldırdı. Ferdi, görünmez bir koşu bandında deli gibi koşuyordu ama yere değmeyen ayakları, onu katilinden bir adım bile öteye taşımıyordu. Kaçma telaşı çok sürmedi; soluk borusu kırılınca, önce çığlıkları ısıık sesine döndü, birkaç saniye sonra da sabıkalı ruhu, ucuz kömür kokan baca dumanlarına karışarak göğeyükseldi.

Yolun başında nöbet bekleyen Tufan gördüğü manzara karşısında donup kalmıştı. Daha önce defalarca cinayet görmüştü. Ama bunu bu kadar kolay ve bu kadar abartılı bir kuvvet gösterisi ile yapan birini ilk defa görüyordu. Yıllarca içtiği şaraplardan ve uyuşturuculardan bulanana beyni ile çok zeki birisi sayılmazdı. Ancak sahip olduğu az sayıdaki zekâ kırıntılarının hepsi bu adamdan kaçması gerektiğini söylüyordu. Mantığının sesini nadiren dinlerdi. Bu da o ender anlardan biriydi. Kaçmaya başladı.

O saatte girebileceği bir ev ya da saklanabileceği bir kapı aradı. Ancak korkunun tetiklediği uyuşturucu krizinden titreyen elleri yüzünden hiçbir kilidi açmayı beceremiyordu. Çaresizce sokaklarda izini kaybettirmeyi denedi. İki saat boyunca koştu durdu ama tek başarısı adamla arasındaki mesafeyi koruyabilmektir. En sonunda kendine bir fırsat yaratıp kimse görmeden bu eski fabrikaya girmeyi becerebilmişti.

Fabrikanın içinde de kendini tam olarak güvende hissetmeyince, hurdalar arasında saklanabileceği başka bir yer daha aradı. Bu harabe fabrikada, polisler keşfetmeden önce defalarca saklanmışlardı. İndiği bu zemin kat kocaman, tek bir galeriden ibaret olsa da arka-

sına veya altına saklanabileceği bir sürü ıvır zıvırla doluydu. Zamanında un fabrikası olarak çalışan bu yer, şehrin büyümesi ile apartmanların ortasında kalınca, ne kadar dirense de gelen şikâyetlere dayanamamış kapılarını kapatmıştı. Ama sahibi, çevre sakinlerinden intikamını, fabrika arsasının hiçbir müteahhide satmayarak almıştı. Eskiden fabrikanın gürültüsünden, tozundan, pisliğinden şikâyet eden insanlar, artık boş binayı mesken tutan tinercilerden, esrarkeşlerden şikâyet ediyorlardı. Karılarımıza, kızlarımıza bakıyorlar diye feryat ettikleri kamyon şoförlerine bile razıydılar ama iş işten geçmişti. Tüm bunlar, kapıya kilidi vurduğundan beri patronun değil, polisin problemiydi.

Tufan, titreyen ellerine hâkim olmaya çalışırken bir yandan da nefesini düzene koymaya uğraşıyordu. Şu an bir dal, hatta bir tek nefes sigara için deliriyordu ama yapamazdı. Beyni henüz zifiri karanlık bu fabrikada bunu yapacak kadar çürümemişti. El yordamıyla güvenli olduğunu düşündüğü, zamanında kim bilir ne için kullanılan, dökme beton bir tezgâhın altına girdi. Etrafını dinleyip içeride kendinden başka bir varlığın sesinin olup olmadığını kontrol etti. Olmadığına kanaat getirince derin bir nefes verdi ve birkaç saat olsun uyumak umuduyla gözlerini kapadı. Gece kaçamadığı adamdan gündüz gözüyle nasıl kaçacağını düşünmeyi şimdilik erteledi. Zaten deli gibi dönen başı, düşünmek için fazla yorgundu.

Ancak Tufan'ın bu yarım huzuru çok fazla sürmedi. İzbeliğin kapısı, kulakları acıtan bir sesle açıldı. Zavallı Ferdi'nin katili tüm haşmetiyle kapıda belirdi. Tufan,

saklandığı yerden, kapının ağzında dikilen karanlık silüeti gizlice incelemeye başladı. Kaçarken dikkat etmeye fırsat bulamamıştı. Karanlıkta gölgesi nerede bitiyor, kendisi nerede başlıyor belli olmasa da, boyunun kendinden uzun olduğu belliydi. Kapalı yaka ince bir kazağın üzerine, dar bir ceket giymişti. Kalın bacak kasları, buz mavisi kot pantolonunu patlatacak gibi germişti. Önden dökülmeye başlamış saçları, alnını olduğundan daha geniş gösteriyordu. Elinde ya da üzerinde herhangi bir silah var gibi görünmüyordu. Ama az önce işlediği cinayeti düşününce bir silaha ihtiyacı olmadığı açıktı.

“Aman be, sanki silahı olsa ne, olmasa ne!” diye geçirdi içinden Tufan.

Gölge, içeri girdikten sonra birkaç saniyeliğine durdu, havaya kalkan tozların yatışmasını bekledi. Gözlerini kapatıp, sakın bir şekilde, birkaç derin nefes aldı; içeriyi kokladı. Ardından önce tavandan aşağıya, sonra sağdan sola tüm mekânı, tarama yapan, canlı bir dedektör gibi inceledi. Bunu yaparken bakışları, Tufan'ın kendine siper edindiği tezgâhın önüne geldiğinde, birkaç saniyeliğine o noktaya kilitlenir gibi oldu. Tufan, fark edilmiş olma ihtimalinin korkusuyla dışlerinin birbirine vurduğunu hissetti.

Adam gözle aramadan bir sonuç elde edemeyince, arka cebinden telefon benzeri bir alet çıkardı. Birkaç tuşa bastıktan sonra, düzenli aralıklarla biplemeye başlayan alet ile üst katı dolaşmaya başladı. Merdivenlere yaklaşıncı, aletin verdiği ikaz sesi daha tiz bir hâl aldı. Sonunda, Tufan'ın yaralandığı basamaklara geldiğinde,

kesintisiz ve daha yüksek bir ses bütün fabrikayı cınlatmaya başladı. Yere eğilen adam, toz toprağı avuçlayarak kokladı. Önce yerinden çıkmış korkuluk demirine sonra da alt galeriye baktı. Ağır, sessiz ve sakın adımlarla aşağı inmeye devam etti. Bu geceki avının bitmek üzere olduğunu hissediyordu. Bu sırada elindeki cihazın sesi yine ilk çalıştığı andaki hâline dönmüştü. Aletin üzerindeki başka bir düğmeye bastı ve aramaya devam etti.

Tufan, kaçmasının mümkün olmadığını kesin olarak fark etmişti. Ölecekti. Ölecekti ve bunu önlemek için yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Adamın kendisine doğru yaklaşmasıyla birlikte aletin ikaz sesi sıklaşmaya başladı. Her bip sesi, beynini bir mermi gibi delip geçiyordu. Elleri ile kulaklarını kapatmaya çalışıp tezgâhın en dip kısmına doğru, korkuyla büzüştü. Fakat çıplak sırtına değen, soğuk ve bir o kadar tanıdık hatları olan metal bir nesne, tüm cesaretini geri getirdi. Nasıl bir şey olduğuna bakmaya bile gerek görmeden kaptığı metal ile yerinden fırlayıp "Şimdi siktim ananı!" diye bağırarak, kendini kovalayan adamın karşısına dikildi. Muhtemelen kendisi gibi bir hırsızın ya da kim bilir hangi daha baş belası birinin zulaladığı tabancayı, birkaç adım ilerisindeki adama doğrulttu ve tetiğı ardı ardına iki kez çekti. Tetiğı çekmeden hemen önceki saniyede tabancanın dolu olup olmadığını kontrol etmediğı aklına gelince ensesinden aşağıya ılık bir şeylerin akıp gittiğini hissetti. Neyse ki korktuğı gibi olmadı ve iki gerçek mermi namludan çıkarak adamın kafasına doğru yol aldı. Tufan, çok iddialı bir nişancı değildi. Öte yandan bu mesa-

fedan birini vurmak için değil iddialı olmak nişancı olmaya bile gerek yoktu. İnsanın beyninin, kol ve parmak kaslarına tabancayı havaya kaldırıp, tetiği çektiirebilecek kadar hükmedebilmesi yeterliydi. Fakat kurşunların adamın kafasına isabet ettiğine dair hiçbir belirti görmedi. Sadece kafası iki kere arkaya öne gidip gelmişti hepsi bu. Tufan elindeki tabancaya bakarak neyi yanlış yaptığını düşünürken adam dibinde bitiverdi. İki eli ile Tufan'ın elini tutarak tabancayı kendi alnına dayadı. Buz mavisi gözlerini Tufan'a dikerek gülümseyince tüm yakışıklılığını berbat eden çarpık dişleri ortaya çıktı. İnsanın kanını donduran bir özgüven ile fısıldadı:

"Tekrar denemek ister misin?"

Artık korkudan tamamen kafayı yemiş olan Tufan, zorlukla açabildiği dişlerinin arasından güçlükle "Nesin ulan sen?" diye sorarken pantolonundan aşağıya ılık bir şeylerin süzöldüğünü hissetti. Yerdeki tozun içine karışan sidiğe bakan adam pis pis sırttı.

"İyi tarafından bak. Kimse bunu bilmeyecek."

Bu sırada tuhaf bir şey oldu. Elindeki silah, rakibinin alnında, titreyerek ölümü bekleyen Tufan'ın gözleri, kırık dökük camlardan içeri sızan, sabahın ilk ışıkları ile kamaştı. Tüm yüzünü kaplayan, ter, gözyaşı, salya, sümük ve tükürüğün arasından gözlerini kısıarak, karşı-sındakine baktı. Adamın yüzünde, bir saniye önce asılı duran özgüven uçup gitmişti. Telaşla elindeki aletin ekranından saati kontrol etti. Saatin 05:33 olduğunu görünce küfrü bastı. "Hassiktir! Geç kaldık." dedikten sonra, Tufan'ı öldürmek için avının üzerine atlayan vah-

şı bir hayvan edası ile son hamlesini yaparken, Tufan, farkında olmadan tetiğe bastı. Bir yandan da ölümün düşündüğü kadar can yakan bir şey olmamasını umut ediyordu.

Ancak ölüm gelmedi. Tufan sıkıca yumduğu gözlerini açarak etrafa baktı. Bu sefer olması gereken olmuştu. Az önce kendinden emin gözlerin parıldadığı kafanın yerinde, kıpkırmızı, kanlı bir et yığını olan cansız bir beden, yerde yatıyordu.

Gördüğü manzara ile iyice midesi bulan Tufan, kusmamak için kendini zorlayarak kaçmaya başladı. Geriye kalan aklı, polisler gelmeden buradan uzaklaşmasını söylüyordu. Kaçarken iki dakika öncesine göre neyin değiştiğini bilmiyordu. Zaten bunun pek bir önemi yoktu. Önemli olan hayatta kalabilmesiydi. Tabii bugünden sonra hayatının geri kalanına "hayat" denilebilirse...

13 Nisan 2014 / Saat: 22.30

GECE, lacivert bir battaniye olmuş, olanca ağırlığıyla şehrin ve insanların üzerine serilmişti. Nisanın serinliği kendini belli etse de üşütmüyordu. Hele hele kamp sandalyesinde, hayattan bezmiş, dünyasına ve etrafındaki her şeye küsmüş Bora için, azıcık serin esen bir rüzgârın hiç önemi yoktu. Tüm dikkatini önündeki ateşe vermiş, bakan ama aslında görmeyen gözlerle alevleri seyrediyordu.

Ateş belli belirsiz sönmeye yüz tutunca, sandalyenin hemen yanındaki yığından aldığı kalın bir odun parçasını korların arasına attı. Gecenin karanlığında, havada uçuşan kıvılcımları ve ateşle girdiği ölümcül savaşta yenik düşen, kıpkırmızı bir ecel içinde can çekişen odun parçalarına baktı. Kazağının sağ kolunu avucunun içine kadar uzatıp, sıcaktan sapı erimek üzere olan çaydanlığı yakaladı. Neredeyse ağzına kadar doldurduğu bardaktan büyük bir yudum alıp, birkaç saniyeliğine ağzının içinde dolaştırdı. Çayın güzel demlendiğinden emin olduktan sonra yuttu ve bu başarısından dolayı kendini